

Regimul comunist din România

Toată povestea noastră începe în sumbra zi de 23 august 1944, ca urmare a deplasării unei delegații române la Moscova, pentru semnarea Convenției de Armistiție cu Națiunile Unite. Rușii, conform înțelegerilor secrete cu forțele aliate, se hotărăsc să-și extindă puterea, doresc să aibă controlul total. Prin introducerea comunismului în România au reușit să preia o țărișoară cu o istorie pe cât de lungă, pe atât de frumoasă din punct de vedere istoric. În 20 februarie, primul lider comunist, Gheorghe Apostol a fost rănit, iar ca răspuns, patru zile mai târziu, câțiva bolșevici au deschis focul asupra unor manifestații pentru a impune prin forță guvernul Groza, acest guvern instaurându-se după demisia generalului Rădescu, respectiv în data de 6 marie 1945. Pentru ca Partidul Muncitoresc din România să atragă noi simpatizanți, Petru Groza a pus în vigoare reforma agrară. Vicleșugul acestei măsuri s-a văzut câțiva ani mai târziu, când comuniștii au trecut la cooperativizarea agriculturii. În fața perspectivei de a rămâne fără pământ, o parte a țăranilor nemulțumiți au protestat. Aveau să îndure suferința temnițelor comuniste sau, mai grav, să fie împușcați.

Încercând să stopeze ascensiunea comunismului în România, în anul 1946 Regele Mihai a declanșat greva generală. Singurele consecințe au fost includerea a doi reprezentanți ai PNL și PNT în Guvern.. Groza a creat lagărele de deținuți, a impus controlul total al ziarelor și a declanșat alegeri „libere”. Pentru intimidarea „huliganilor naționaliști” s-au impus arestări. Sovieticii i-au sprijinit pe comuniști și au preluat puterea prin falsificarea alegerilor, împotriva partidelor istorice. Un nou val de arestări a început după semnarea Tratatului de Pace cu Națiunile Unite. Sute de mii de români au fost aruncați în temnițele comuniste. O parte a lor nu a mai văzut lumina zilei niciodată. Jilava, Gherla, Aiud, Sighetul Marmației, Gherla este numele a doar câteva din înfricoșătoarele lagăre care erau răspândite în întreaga țară. Au fost închiși nu numai membrii partidelor politice, ci și ofițeri ai Armatei Române, pentru vina de a fi cucerit Basarabia, intelectuali care se împotriveau instaurării unui regim dictatorial al proletariatului, prelați ai Bisericii, care au luat atitudine împotriva ateismului comunist,

și, în general orice om care era în dezacord cu regimul comunist. De aici și până la desființarea și interzicerea partidelor politice a fost un drum scurt. Opoziția a fost extirpată. În noiembrie 1947, prin înlăturarea P.N.L.-ului din guvern, PCR-ul a rămas singurul partid care conducea țara. Deși Regele Mihai I a fost sfătuit să nu se reîntoarcă în țară, patriotismul său l-a nevoit să o facă. Această întoarcere în țară l-a costat pe regele Mihai I pierderea tronului. În data de 30 decembrie 1947, Regelui Mihai i s-a cerut abdicarea, acesta semnând-o, fiind șantajat cu executarea a peste 1000 de studenți aflați în arest. România devine după această dată Republică, deși acest fapt nu a fost niciodată votat de guvern, dar asta nu a fost un impediment pentru comuniști. O altă fărădelege a comuniștilor a fost schimbarea sistemului monarhic, prin falsificarea rezultatelor referendumului.

Un nou capitol al comunismului a început odată cu moartea lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Locul său în Partidul Muncitoresc din România a fost luat curând de „mult prea iubitul tovarăș Nicolae Ceaușescu”. De la primirea în funcție a lui Ceaușescu el l-a atacat pe fostul conducător, pentru a ieși în evidență, spunând despre el însuși că este „deschizătorul marii politici”. În 1964 sunt eliberați deținuții politic.

Într-o perioadă scurtă, între anii 1965-1971, Ceaușescu a adoptat o nouă Constituție, a schimbat numele țării în Republica Socialistă Română și a redenumit Partidul Muncitoresc din România în Partidul Comunist Român. Prin promisiunile cu caracter populist, Ceaușescu și-a câștigat simpatia poporului, dar și pe cea a Occidentului.

În august 1968, trupele sovietice împreună cu trupele tratatului de la Varșovia se hotărăsc să atace Cehoslovacia. La București, Nicolae Ceaușescu pregătește o mișcare inteligentă. Se hotărăște să condamne invazia, lucru care stârnește admirația chiar și în rândul intelectualilor, care până atunci erau rezervați față de PCR. Cazurile lui Paul Goma și Nicolae Breban sunt edificatoare în acest sens. Sute de mii de oameni au participat la mitingul în care Nicolae Ceaușescu condamna invadarea Cehoslovaciei de trupele armatei sovietice.

Pentru a amplifica rolul Republicii Socialiste Române „tovarășul” efectuează o serie de vizite repetate în afara teritoriului românesc.

Începând din anul 1972, Ceaușescu Nicolae își pune rudele în funcții de partid, cea mai bine promovată fiind soția sa, Ceaușescu Elena.

În anul 1974, Ceaușescu este investit în funcția de președinte al Republicii. De când a fost investit în funcție „tovarășul” a luat o serie de decizii economice greșite, ceea ce a adus câțiva ani mai târziu Republica Socialistă Română într-o situație de criză și colaps financiar.

În 1980, Republica Socialistă Română semnează un acord cu privire la schimburile de produse dintre Republică și Comunitatea Europeană. Acest fapt îi aduce lui Ceaușescu simpatia popoarelor europene, dar și vizita a doi președinți ai Statelor Unite ale Americi, președinții Nixon și Ford.

Pentru că noile blocuri construite trebuiau să fie populate, „tovarășul” ia una dintre cele mai groaznice măsuri luate de Partidul Comunist Român, aceea de a demola gospodării țărănești. Tot în programul său de demolări, pe lângă gospodăriile, „tovarășul” mai are două ținte: monumentele istorice și bisericile. Românii exilați și comunitatea internațională încep să ia atitudine. Prin aceste demolări, Ceaușescu a remodelat capitala, dându-i acesteia un nou stil.

Tot în acest program de remodelare al Bucureștiului, Ceaușescu demarează construirea Casei Poporului (a doua ca mărime din lume, după Pentagon).

În 1977 are loc greva minerilor din Valea Jiului. Minerii declară grevă generală. Este nevoie de intervenția directă a lui Nicolae Ceaușescu, care, mergând în Valea Jiului, le promite îndeplinirea solicitărilor protestatarilor. După încetarea grevei, liderii minerilor sunt arestați, iar Valea Jiului este împânzită de Securitate.

Paul Goma încearcă să constituie o organizație anticomunistă, Charta '77, în jurul căreia să solidarizeze românii în lupta împotriva dictaturii. Atât el, cât și cei care i s-au alăturat, sunt arestați.

Tot în anul 1977, Partidul și Republica primesc o lovitură grea prin fuga „trădătorului” Pacepa. Acesta era unul dintre conducătorii de vârf ai temutei Securități. Colaboratorii lui Pacepa rămân în continuare cu funcții de conducere în structura Departamentului de Informații externe.

O năpraznică lovitură stârnește tipărirea cărții lui Pacepa - „Orizonturi roșii: Cronicile unui spion comunist”, în 1986. În această carte este dezvăluită colaborarea Partidului Comunist Român cu teroriști arabi și se arată faptul că Republica făcea spionaj

împotriva industriei americane. Sunt prezentate, de asemenea, planurile de atragere a susținerii politice a Occidentului.

Starea izolării Republicii Socialiste Române se accentuează după aceste dezvăluiri, iar starea economică devine din ce în ce mai precară.

„Momentul fericit” al lui Ceaușescu a trecut, și odată cu acesta și simpatia oamenilor a început să dispară. Majoritatea oamenilor erau nemulțumiți, drept urmare, în data de 15 noiembrie 1987, muncitorii de la Steagul Roșu din Brașov au ieșit în stradă, pentru că de câteva luni li se făceau rețineri nejustificate din salariu și pentru că nu mai suportau condițiile de viață ale unui regim care se considera ca fiind, în primul rând, al muncitorilor. Inițial, protestul a fost, putem zice, pașnic. S-a început cu slogane ca „Vrem mâncare”, „Vrem lumină la copii” etc. Pe traseu, celor 200 de „stegari” li s-au adăugat alți oameni, și ei la rândul lor fiind nemulțumiți de condițiile de trai de la vremea aceea. Momentul în care manifestația a prins o altă conotație a fost intonarea actualului imn național (interzis și știut de puțină lume la acea vreme) și rostirea rugăciunii „Tatăl nostru”. De atunci a început adevărata revoltă a oamenilor. De atunci a început adevărata revoltă anticomunistă. Lozinci ca „Jos Ceaușescu!”, „Jos comunismul!” au răsunat în tot Brașovul. Manifestanții s-au îndreptat spre Județana de Partid, unde au fost provocați prin nesăbuitele vorbe ale unui activist de partid: „Sunteți voi viteji azi, dar să vă văd eu mâine!”. Manifestația a degenerat, și fiindcă era zi de alegeri și nomenclatura comunistă se pregătea de sărbătoare, pe geamuri au început să zboare scaune, cașcaval, documente, salam. De pe clădirea Județenei de Partid, în uralele manifestanților, a fost aruncat un portret-gigant al Secretarului General al Partidului, „tovarășul Nicolae Ceaușescu”, de către un muncitor de la Tractorul, pe nume Gheorghe Duduc.

Securitatea, văzând ce turnură a luat manifestația, a trimis îndată la sediul Județenei de Partid forțele speciale.

A doua zi s-a soldat cu arestări, iar sintagma „nu vă faceți griji, dau câteva declarații și apoi se întoarc acasă” a fost auzită de nevestele sau rudele celor arestați din cauza participării la revoltă.

În drumul spre Inspectoratul General de Poliție – București, mașina „novembriștilor” se „strică”. Se răspândește zvonul că muncitorii, elevii și studenții arestați vor fi executați. Această „stricare neașteptată” era o tactică prin care te terorizau

psihic, prin care comuniștii îți arătau că ei dețin puterea, că ești în mâinile lor și că ei pot face orice cu tine și cu viața ta.

După bătăile primite la Inspectoratul General de Poliție – București, novembriștii s-au întors acasă pentru a-și primi pedepsele. Majoritatea au fost deportați în orașe ca Alexandria, Piatra Neamț, Slobozia, etc. Ideea era să împartă „gruparea huliganică” prin toată țară, pentru ca ea să nu mai existe, și să nu se mai revolte vreodată împotriva „mult-pre-iubitului și stimatului tovarăș Nicolae Ceaușescu”. Când venea „tovarășul” într-un oraș în care existau deportați „novembriști”, aceștia erau nevoiți să stea la secțiile de miliție închise, pentru „a nu perturba buna desfășurare a activităților”.

15 Noiembrie 1987 a fost începutul sfârșitului. În decembrie 1989, în Timișoara încep manifestațiile de protest împotriva regimului comunist. Orașului martir Timișoara i se alătură Brașovul, Clujul, Bucureștiul. În cele din urmă, întreaga țară. Din păcate, în timpul revoluției sunt uciși peste 1000 de oameni, majoritatea tineri protestatari, sătui de promisiunea făuririi Epocii de Aur.

Un regim de ocupație instaurat prin crimă, cu sprijinul Armatei Roșii, ieșea din istorie tot prin crime. Petre Țuțea, și el unul dintre deținuții politici ai acestui regim, definea regimul comunist ca pe o crimă continuă. Realitatea acelor timpuri i-a dat deplină dreptate.

Ce a însemnat, totuși, regimul comunist pentru România? Scriam mai înainte de crimele acestuia. Crimele comuniștilor nu au fost, însă, numai de natură fizică. Închiderea în pușcării a elitelor politice, religioase, culturale, economice, militare, țărănești constituie o altă crimă de neiertat. S-a încercat o nivelare la nivelul cel mai de jos al celor care aveau să conducă țara. Aceasta a făcut ca România să piardă câteva zeci de ani în dezvoltarea sa.

Dar, poate cel mai important lucru care a fost furat românilor este libertatea. Am vorbit despre libertatea furată celor care au îndurat iadul închisorilor comuniste. Dar toți românii au fost într-o închisoare, mai mare, numită Republica Socialistă România, în care restricțiile și constrângerile erau dominante.

Și, pentru a arăta ura comuniștilor față de tot ce înseamnă spirit uman, ar trebui menționat că și cărțile au fost arestate, nu doar autorii lor. Peste 8000 de titluri de cărți au fost interzise. Autori români, vii sau morți, au fost puși la index: Mihai Eminescu, Lucian

Blaga, Constantin Noica, Petre Țuțea, Nichifor Crainic și mulți, mulți alții. O crimă ale cărei efecte sunt vizibile, poate, numai astăzi. Și, ceea ce mi se pare cel mai edificator, este un lucru pe care l-am auzit de la un deținut politic, anume acela că un poet a fost condamnat la moarte pentru o poezie pe care a scris-o.

Petre Țuțea spunea că libertatea omului este prezența divină din el. Și, de aceea, trebuie să-o apărăm. Este cea mai importantă lecție pe care am învățat-o de la cei care au luptat împotriva comunismului.